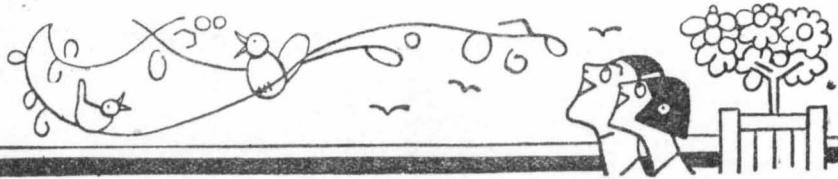

Η κυρία Φερράν, στο βαρβόνο ιτέ Μπρεστέν).

Πεισματάρη μου... Άς ήξερα με τί τρόπο θά μπορούσα να σου κρατήσω θυμό και θάμιον υπερβολικά ευχαριστημένη!... Μα νοιώθω αδύναμο τον έαυτό μου για ένα τέτοιο πράγμα... Η καρτερική, η υπομονετική, η μοιρολατρική σχεδόν αγάπη που τρέφω για τό μοχθηρό και σκληρόκαρδο άτομό σου, έχει παραλύσει μέσα μου κάθε δύναμη και κάθε θέληση...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ούτε τον έγωισμό μου καν δεν μπορώ να προσηλιάσω απ' την άποναρκοτική επίδραση του πάθους μου για σένα... Θεέ μου!... Μου φαίνεται πως μ' εγκατέλειψες πια τελείως... Σε θυμοσπαρασσάω, νύχτα και μέρα, πόνεσαν τ' αγκυρά μου από τις δολιήμερες ευλαδικές μετανοές μου, και όμως, παρ' όλ' αυτά, νοιώθω την ψυχή μου κουρφέλι στα νύχια της αγάπης... Νοιώθω τον έαυτό μου λεία τρομαγμένη απ' άνοιξη στα δρόμολοιχα και τρομερά σαγόνια του θηρίου αυτού που λέγεται ΕΡΩΤΑΣ!

Ναι... Παραπονιάρια περὰ και τ'αχω μαζί σου, Θεέ μου... Έλεηρα δύο μήνες, μακριά απ' τον άπνο, τον άκαρδο και καρπιτοόρο άγαπημένο μου, άποκαρσιώθη να τον ξεχάσω... Μάτρη και όμως η προσάβη μου... Δεν μπορώ να λυτρωθώ. Είμαι σκιάβα σου, σκιάβα σου μέχρι θανάτου...

Και να πού γούσια πάρα κοντά σου, άγαπημένε μου, πού ύπαικουη και πού αδύναμη από άλλους!...

Αυτίου με, χρισέ μου!... Απ' τ'ά βάθη της πονεμένης μου καρδιάς βγαίνει η θεομή παράλησή μου: Μη με κάνεις να πονέσω άκόμη πού πολύ, γιατί παραπολύ μου φαίνεται πως βασανίστηκα εξ' αιτίας σου...

Είσαι κάτι τό άφάνταστα τρομερό απ' έλλικτικό... Τίποτα δεν μπορεί ν' αντίσταθι μπροστά σου... Όμοιολογώ εύλικρινά, πως μόλις αντίκρισα ξανά τη λατρευτή μορφή σου, θήλησα, ή μάλλον εύχθήκα με δίφρα, να νικηθώ και πάλι από σένα, ξεχνώντας — για έκασοτή πια φορά — τ'ά λίγα εκείνα λείφρανα του έγωισμού και της περιφρομένης μου, πού μου άπομένουν βαθειά κρυμμένα στην ψυχή μου...

Κι' έπαληρώθηκε ή εύχή μου... Πιό γούρηρα μάλιστα απ' ότι φραντζόλιον... Νάμαι τώρα: Έρωμα ξανά του πάθους μου του φλογεροού για σένα... Παχυνθί δίχως θέληση στις έπαυμένες και στο χαρτί σου... Και βαρκοίλα άκνύβρητη στο χάος και στο τρομαγμένο πέλαγος μάς αγάπης δίχως όρια για σένα...

Νοιώθω ολοκάθαρα τον βέβαο χαμό μου μέσα σ' αυτή την άγρια φουρτούνα πού κυρφεύλαζει την ψυχή μου... Παραδέξω από καρπό μέσα στην κομοσολοιάσά αυτή πού σπαράζει την καρδιά μου, και ούτε βαρνοκώμησα ποτέ μου, ούτε και π'ά βαρνοκώμησα...

Είσαι άξιος για κάθε θυσία, άγάπη μου ήλειμένη...

Με νύχισες, χρισέ μου... Άγάπης τη νύχη σου αυτή και μήν τη λογαριάσεις άνήρηστα κι' έπαύλαια... Μου κότισσε αίμα πούλ ή νύχη σου αυτή!... Μου κότισσε σπαρωγιά ψυχής, μου κότισσε άγρόπτης, μου κότισσε μέρες ταραγμένες και νύχτες κολασμένες...

Άς σου γίνο πού άγαπημένη στο μέλλον, απ' ό,τι σου ήμου στο παρελθόν κι' ίσως τώρα... Άγάπη με τούλάχιστον τό μισό απ' όσο σ' αγαπά ή γώ, και θάμαι εύτοχημένη... Άγάπη με, καλέ μου... Πόνεσα προς χάρι σου πούλ... Πούλ...

Κι' άξίζω την αγάπη σου, ή γώ, ή παντοτεινά δική σου:

Φ *

(Η ίδια στον ίδιο)

Θεοτρέλλε Ξηλιάρη μου...

Μ' έκανες πάλι να πονέσω, με τ'ά χθεσινοβραδυά παράλογα καμώματά σου... Τί έπαθες, άγαπημένε μου;... Σάλεψαν μήπως Ξαρκικά τ'ά λογικά σου;... Θελήσες άραγε να μ' έθεθείς στα μάτια του κόσμου, και να μου κάνης τό πού χειρότερο κακό απ' όσα, για τό χατήρι σου, με χτήτησαν κατάκαρδα ίσως τώρα;

Τί άλλο θέλεις από μένα; Τί είδους άλλες, πού πεισιτικότερες άποδείξεις μπορώ να σου δώσω άκόμη, για να πιστέψης ότι είσαι ό

μόνος πού αγαπώ στον κόσμο;... Δεν σου φτάνουν ή τόσες και τόσες θυσίες μου για λογαριάσμά σου;...

Μά την άλήθεια, μ' έκανες από χθές βράδυ να τρέσω και να μην μπορώ άκόμη να συνέλθω απ' την ταραχή μου!

Ούτε κι' ή γώ Ξέρω τώρα τί σκέπτομαι και τί κάνω... Τάχω έντελώς χαμένα μαζί σου... Τό χέρι μου, τή στιγμή αυτή τραμουλιάζει απ' την άγονία μου και τ'ά γράμματά μου, καθώς άταχτα και ταραγμένα τό γράφο στο χαρτί αυτό, ούτε κι' ή γώ ή ίδια δεν μπορώ να τ'ά διαβάσω...

Κι' όμως πρέπει να σου γράφο... Πρέπει να σου χαράξω λίγες γραμμές και να ξεχάσω σ' αυτές τον πόνο μου και τής καρδιάς μου τό παράστονο, για τις άδικες και προσβλητικές ήτοιφές σου έναντίον μου...

Άλλοίμονό μου!... Θα σε πείσω άραγε;... Τόσο καιρού θυσίες και λαχτάρες πού με σπάρραξαν εξ' αιτίας σου, δεν στάθηκαν ίκανές να σε πείσουν για την άβυσθη κι' άποκλειστική αγάπη μου σε σένα... Κι' άφού τόσες και τόσες άποδείξεις δεν κατόρθωσαν να σε καθιστήσουν έπάνω σ' αυτό τό ζήτημα, θά τό καταφέρουν άραγε αυτές ή λίγες γραμμές πού πιάνω τώρα, έξαλλη απ' την ταραχή μου, να σου γράφο;...

Πούλ φοβούμαι πως όχι!...

Τί να κάνω όμως;... Με τί μέσον άλλο θά μπορέσω να φτάσω στο σκοπό μου αυτό;... Θέλεις να σκοτωθώ;... Θέλεις να κομμάτιασω τό κορμί μου με τ'ά ίδια μου τ'ά χέρια, για να σου φέρη επί τέλους κι' τό άνησυχο μυαλό σου κάθε άδικη και παράλογη ήτοιφια για λογαριάσμά μου;...

Δεν Ξέρω πια πως να φερθώ, τί να πώ και τί να κάνω!... Κάθε μου λέζει την παρεξηγεί προσβλητικά για μένα και ή κάθε ματιά μου ή ή πού άσημαντη χειρονομία μου, παίρνουν άλλοιότυπη, κρυπτοκήτη σημασία, καθώς τις αναθεύεις και τις φιλοσοφικνίζεις στην τρομερά φιλόδοξη κι' άδικαιολόγητα ταραγμένη σκέψη σου...

Και όμως σου γράφο... Αυτό τό μέσον μοίμεινε μονάχα, και μ' αυτό προσπαθώ, με κόπο και με πόνο, να σβίσω την ταραχή απ' την καρδιά σου, τό θόλαμα των ματιών σου και τις μαύρες και σκοτεινές ιδέες απ' τό έπιτόλαμο μυαλό σου...

Έλα, χρισέ μου παιδί... Πέταξε μακριά σου τις βασανιστικές κι' άνοήφα φαρμακερές αυτές ιδέες σου, και σκέψου — μην λίσ μακριά πούλ, — σκέψου τις προχθεσινές άκόμη άμορφες, άλημονήτες κι' εύτοχημένες ώρες, πού περάσαμε μαζί στο Σαιν-Ζερμαίν... Έ,...

Καλέ μου;...

Δεν συγκινείσαι λίγο;... Δεν νοιώθεις κάποιο ήδονικό, ούράνιο συνείσθημα να μουδιάζει άπαλά την ψυχή σου;... Δεν λαχταράς κι' έσύ — άπως κι' ή γώ — να τις ξενοήσης πάλι, όσο πού γρηγορότερα μποροέθω, τις θεϊκές κι' άξέχαστες εκείνες ώρες του τρυφεροού και κρυφοού μας τέτ-ά-τέτ;... Πές μου!...

Και δεν είναι ίκανή ή θυμήσί τους να σου εξασφαλίσω για πάντα την ψυχική σου γαλήνη και την ήσυχία και την πεπότησή σου στην άπειρη λατρεία μου για σένα;...

Δεν έχεις καθόλου ιδέα του τί άξίζεις... Κι' ούτε καν ήτοιφάζεσαι πόσο δυνατή και μεθυστική είναι ή έντύπωση πού σκορπάς όλόγυρά σου... Άλλοίως ποτέ σου δεν θ' άμφέβαλλες για την έλξη την άκατανίκητη πού εξασκείς στην ψυχή μου, κι' ούτε ποτέ σου θά φοβόσουν μήπως ρίξω καμιά ματιά προδοτική για την αγάπη μας, σ' έναν άλλον...

Ήνούσασε, άγαπημένε μου... Ποτέ μου δεν θά μολύνω την ίερη και άσπλη αγάπη μας... Ποτέ μου δεν θά ζητήσω σε άλλου άγκυλιά να νοιώσω Ξέθωρες, φεύτικες συγγνήσεις, μιά πού δοκίμασα στη δική σου, τή θεομή και δυνατή άγκυλιά, τό γλυκό κι' άνυτέρθηλο μεθύσι τής άληθινής και δίχως όρια αγάπης μας...

Έννοια σου, άγαπημένε μου... Τίποτε στον κόσμο δεν θά μπορέσει, ποτέ του, να με τραδήξει από σένα και να με κάνει να σε ξεχάσω... Είσαι ό άνώτερος απ'

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Α'
Α αντί του Ευδάτη έφτασε σπίτι της Λαΐδος ένας άπεσταλμένος του, ο οποίος της έδωσε εν μέρους του έναν πάτρω, στον οποίο ήταν γραμμένα τα εξής :

Χαίρε, Λαΐς!... Φεύγω για πάντα απ' την Κόρινθο. Σου είχα υποσχεθεί, φεύγοντας, να σε πάρω μαζί μου. Δεν άβητώ την υποσχεσί μου. Παιρνω μαζί μου την εικόνα σου που μου'χεις χαρίσει.
Ε υ β α τ η ς

Το σκληρό αυτό γράμμα έφαινε τη Λαΐδα σ' άπεριγραπτή άπελπισία. Μερόνυχτα διλόκληρα κατόκλειστη μέσ' στο διαμυστωμά της, χωρίς να δέχεται κανέναν άλλον, έκτός απ' τη Βακχίδα, έκλαιγε και χτυπιότανε σάντρελλή.

Ένα πρωί, ξαφνικά, πήρε την άπόφαση να τρέξει ξοπίσω στον Ευδάτη και να τον συναντήσει, με την έλπίδα να τον πεισει να ξαναγυρίσει κοντά της. Κάλεσε λοιπόν τη Βακχίδα και της φώναξε :

— Γρήγορα, έτοιμάσε με για ταξίδι. Σε μιά ώρα πρέπει να φύγω.

— Θα φύγεις ; ρώτησε η Έκκληξη και λότη ή Βακχίδα. Και πού θα πάς, καλή μου κυρία ;

— Στη Θεσσαλία, στην πατρίδα του Ευδάτη.

— Θα τρέξεις ξοπίσω απ' αυτόν τον άνθρωπο που δεν εξετίμησε τα χαρίσματά σου και πού στάθηκε ανάξιος της αγάπης σου, σ' ή κοσμοξαικουμένη Λαΐδα, που είδες γονατιστούς μπροστά σου τούς πιο φημισμένους άνδρες της Ελλάδος ;

— Τι σημασία έχουν όλα αυτά για μένα ; άποκρίθηκε η άπελπισία ή Λαΐς. Για μένα δεν υπάρχει παρά μόνο ένας άνδρας στον κόσμο. Ο Ευδάτης. Και θα πάω και στην άκρη της γης για να τον βρω. Έτοιμάσε μου λοιπόν γρήγορα τα πράγματά μου και τ' φορέθ' μου για ταξίδι μακρινό.

— Πολύ καλά, απάντησε ή Βακχίς, βλέποντας ότι ήταν μάταιη κάθε αντίρρησης στην κυρία της. Πηγαίνω να έτοιμάσω.

— Σε μιά ώρα να εν' έτοιμα δια.

Η Βακχίς προχώρησε ως την πόρτα, μ' όταν έφτασε εκεί, κοντοστάθηκε και ξαναγύρισε κοντά στην κυρία της.

— Σεχάσα να σάς πω, ψιθύρισε με σιγανή φωνή στη Λαΐδα, ότι ο δυστυχής ο Κλέων μ' άβουμάδα τώρα περμένει να τον δεχτής.

— Ο καϊμένος ο Κλέων ! Έκανε μουρμουριστά ή Λαΐς. Πόσο με συγκινεί ή αγάπη κ' ή άφοσίωσί του. Τι κρίμα να μ' αφήσει να τον αφήνω άποδώσω. Τι κρίμα να μ' αφήσει να αγάπησω αυτόν, που με λατρεύει πιστά τόσα χρόνια τώρα !

— Τι θα κάνω λοιπόν με τον Κλέωνα ; ρώτησε ή Βακχίς. Να τον πω, ότι φεύγεις για ταξίδι ;

— Η ώραία Κορινθία έβρισκε σκεπτική μερικώς στιγμές κ' έπειτα ειπε :

— Πές του γάρθη μέσα.

— Όταν ο Κλέων μπήκε στο δωμάτιο της ξακουστής έταίρας, τρώμαξε όταν την αντίκρισε. Τό ώραίο πρόσωπό της είχε γίνει αγνώριστο απ' τις άπάντες και τό άδιάκοπο κλάμμα.

— Καλέ μου Κλέων, σ' έγκατέλειμα και σένα, όπως όλους τούς καλούς μου φίλους, τού είπε ή Λαΐς. Μ' άμ' με παρεξηγείς, αγαπητέ μου Κλέων. Είμαι δυστυχισμένη. Είμαι πολύ δυστυχισμένη. Τόσο, όσο κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο.

— Λαΐς, δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι, της ειπε ο άφοσιωμένος της Άθηναίος στρατηγός. Ραγίζεται ή καρδιά μου, όταν σ' ακούω

όλους, ο πό χαριτωμένος απ' όλους, κ' ο πό αγαπημένος μου απ' όλους, απ' όλες κ' απ' όλα εδώ στη γη την εφήμερη που ζούμε.

Γαλήνεψε τη σκέψη σου, αγαπημένε μου. Πάψε να ποτίζεσαι και να με ποτίζεις άδικαιολόγητα φαρμάκια. Άς χαρούμε τα διαβάτάρικα τα νεύτα μας, όσο μπορούμε περισσότερο κ' άς μ' άμ' επαιτρώσουμε σε τίποτε να σκιάσει τις διλόγικες κ' ουράνιες χαρές της ευλογημένης απ' τον καλό Θεό αγάπης μας. Άγάπια με μονάχα. Άγάπια την καλή σου όσο κ' όπως και κείνη σ' αγαπάει...

να λές πως είσαι δυστυχισμένη. Πές μου, τί μπορώ να κάνω, για να ξαναγίνεις εύτυχισμένη σάν και πρώτα ;

— Να μου βρής τον Ευδάτη και να μου τον φέρεις εδώ, απάντησε κλαιγοντας σάν μικρό παιδί ή Λαΐς.

— Θα τον βρω, έστοι κ' άν έχει κατεβεί στον Άδη, ειπε άποφασιστικά ο Κλέων.

— Σ' εύχαριστώ, Κλέων. Άλλά άποφάσισα να πάω μόνη μου σ' αναζήτησί του.

— Δεν είναι δυνατόν ! φώναξε ο Κλέων. Δεν μπορείς να ύποστηθεις εσύ τούς κόπους ενός τέτοιου ταξιδιού.

— Φεύγω σε μιά ώρα, ειπε άποφασιστικά ή Λαΐς.

— Τότε θάρω κ' εγώ μαζί σου, φώναξε ο Κλέων.

— Έτσι, έπειτ' από μιά ώρα, ή Λαΐς, συνοδευόμενη απ' τον Κλέωνα, έφηνε απ' την Κόρινθο για τη Θεσσαλία.

Μ' άμ' όταν ή ώραία Κορινθία έφτασε στην πατρίδα του Ευδάτη, δεν τον βρήκε εκεί. Έμαθε μόνον, ότι ο νεαρός ραφιδός παντρεύτηκε με μιά νέα συμπατριώτισσα του κ' έφυγε μαζί της γ' άγνωστο μέρος, μόλις πληροφορήθηκε ότι ή Λαΐς πήγαινε να τον συναντήσει.

— Τι θα γίνει τώρα, Κλέων ; ειπε ή Λαΐς με λυγμούς στο σύντροφό της.

— Τό μόνο που μπορώ να σε συμβουλέρω, αγαπητή μου Λαΐς, είναι να ξαναγυρίσεις στην Κόρινθο, της απάντησε ο Κλέων.

— Όχι, ποτέ ! Θέλω να βρω τον Ευδάτη. Ένωθ' να τον βρω.

— Μ' άμ' δεν μπορείς να ταξιδεύεις διαρκώς εδώ κ' εκεί. Θ' άς συντρίφουν στο τέλος οι κόποι κ' ή ταλαιπωρία τού ταξιδιού.

— Καλύτερα να πεθάνω από τούς κόπους τού ταξιδιού, παρά απ' την έρωτική άπελπισία.

— Άκουσε τις συμβουλές μου, Λαΐς, επέμεινε ο Κλέων. Ξαναγύρισε στην Κόρινθο, κ' εγώ άναλαμβάνω να ψάξω για τον Ευδάτη. Θα γυρίσω όλες τις πόλεις της Ελλάδος, κ' όπου τον βρω, θα τον πάρω, ειτε με τό καλό, ειτε δια της βίας, και θα σου τον φέρω.

— Μ' άμ' πως μπορώ να ζήσω μόνη στην Κόρινθο ; ειτε ή Λαΐς, Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, ότι ύποφέρω φρικτά.

— Θα στείλω τώρα άμέσως άγγελιοφόρο στον Άριστιππο, στις Κυκλάδες, για να ρθή στην Κόρινθο να μείνει κοντά σου, απάντησε ο Κλέων. Η συντροφιά του θα σου κάνει καλό και θα σου άλαφρώσει τον πόνο σου.

Έτσι κ' έγινε.

Ο Κλέων άδήςρησε πάλι τη Λαΐδα στην Κόρινθο και σε λίγες μέρες, έφτασ' εκεί κ' ο Άριστιππος από τις Κυκλάδες.

Τότε ο Κλέων έφυγε κ' άρχισε να γυρίσει στις διάφορες πόλεις της Ελλάδος, ψάχνοντας να βρη τον άκαρδο ραφιδό, ο οποίος είχε περιφρονήσει τη

Λαΐδα, με τα χρήματα της οποίας έκανε τώρα τό γαμήλιο ταξίδι του με μ' άμ' άλλη γυναίκα.

Χωρίς να ληφθή ούτε τούς κόπους, ούτε τα έξοδα χάριν της Λαΐδος ο Κλέων, και με την έλπίδα να την εύχαριστήσει γύρισε όλη την Ελλάδα, τη Σικελία και τη Μικρά Άσία, ψάχνοντας για τον αγαπημένο της. Πήγε ακόμα και στη Μακεδονία και στη Θράκη. Λυό χρόνια διλόκληρα ταξίδευε από πολιτεία σε πολιτεία. Πουθενά όμως δεν κατόρθωσε να συναντήσει τον Ευδάτη.

Παντού όπου πήγαινε, φτάνανε ξοπίσω του άγγελιοφόροι της Λαΐδος, ή οποία τού ζητούσε πληροφορίες για τις έρευνές του. Πάντοτε όμως οι άγγελιοφόροι αυτοί ξαναγυρίζανε στην Κόρινθο άπρακτοι κ' άνήγγελλαν στην ξακουστή έταίρα, ότι ο άνθρωπος, για τον οποίο λαχταρούσε, δεν είχε βρεθεί ακόμα.

Έπ' τέλους, έπειτ' από δυό χρόνια ξαναγύρισε στην Κόρινθο κ' ο ίδιος ο Κλέων.

— Λαΐς, ειπε στην έταίρα όταν πήγε σπίτι της, πέρασα απ' όλες τις πόλεις της Ελλάδος και της Μικράς Άσίας, ακόμα και τις πιο μικρές κ' άσημαντες. Πήγα στη Σικελία, Γύρισα όλη σχεδόν τη Θράκη και τη Μακεδονία. Πουθενά δεν βρήκα τα ίχνη τού Ευδάτη. Θάλαξε κανένας ότι τον κατάτρε ή γη !

Ά Λαΐς άκουσε άφωνη και χωρίς να χύση ούτ' ένα δάκρυ την πληροφορία αυτή. Μ' ή καρδιά της ράγισε πικρά για πάντα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό τέλος.

Φ....